

мазалъ имъ за пръвъ царь *Саула* отъ племя-то *Веніаминово*. *Саулъ* въ младость-тѣ си былъ разуменъ и кроткъ; той очистилъ земѣ-тѣ отъ магесници и баятели, на кои-то суевѣрни чловѣци ся надѣяли повече нежли на провидѣніе Божіе. Нъ кога ся въцарилъ той станалъ самоволень, Богу непослушень, не ся обвѣрвалъ на Божіѣ-тѣ заповѣдъ да изгони изъ земѣ-тѣ си *Филистимляне-ты*, и станалъ толкова суевѣренъ, что-то ходилъ при нѣкожъ си бабичкѣ да бае, за да налучи какъ ще ся сврши войната, ако подкачи съ *Филистимляне-ты*.

По тыя причини Богъ избралъ на мѣсто *Саула* за царь *Давида*, най младаго отъ седмь-тѣхъ сынове *Іесе*вы отъ *Іудино*-то колѣно.

Д а в и д ъ .

Давидъ, второй царь *Израилскый*, прославилъ ся испрво съ това, че на бой фрьлилъ камыкъ съ працкѣ та убилъ *Голиаѳа*, *Филистимлянина*, кой-то ималъ много голѣмъ растъ и силѣ. *Саулъ* завидѣлъ на славѣ-тѣ му; и *Давидъ* съ кротость и трѣпѣніе прѣтеглилъ дльговрѣменно гоненіе отъ *Саула*, кого-то мачилъ като помазаникъ Божій.

Така *Давидъ* съ кротость и благочестіе идобылъ особено благоволеніе Божіе.